

EL XIQUET DE GENOVÉS QUE TENIA POR A LA PILOTA

Quan Raül era menut, la pilota li feia més por que il·lusió. Cada vegada que li arribava als peus, es feia enrere. Li feia mal, com si estiguera feta de pedra. Els altres xiquets reien, però ell només volia que la partida s'acabara prompte.

Son pare, assegut a la grada, patia més que ell. "Ja s'acostumarà", deia la gent. Però passaven els mesos i Raül continuava esquivant la pilota més que jugant-la.

Un dia, en una partida del poble, va aparèixer Paloma de Bèlgida, una xiqueta que jugava millor que molts dels xics. Pegava a la pilota amb una força i una seguretat que imposaven respecte. Aquell dia, Raül va entendre que si volia guanyar, no podia fugir més. I així, a poc a poc, va anar perdent la por.

Els anys van passar i Raül es va convertir en un jugador respectat. Però el camí no va ser fàcil. Va haver de passar dues vegades pel quiròfan pels meniscs. Quan el van operar del segon, son pare va tornar a patir, però aquesta vegada d'una altra manera: ara li preocupava que el seu fill no poguera tornar a jugar com abans.

Però Raül va tornar. I ho va fer amb més força que mai. La final de lliga va ser una partida per a la història. La gent l'animava des de les voreres, els crits ressonaven entre les cases, i ell sentia l'emoció a flor de pell. Quan va colpejar la pilota per última vegada i va guanyar el punt decisiu, va alçar els braços al cel.

Des de la grada, son pare es va posar les mans al cap, aquesta vegada amb un somriure d'orgull. Raül, aquell xiquet que fugia de la pilota, ara era campió.